

Bedkommende. Men nu er jo Erfaringen i de forløbne Aar tværtimod gaaet i den modsatte Retning, og derfor kan jeg ikke stemme for det ærede Medlems Forslag. — Seg skal nu gaa over til at omtale nogle af de Vædringsforslag, der ere stillede af det ærede Udvalg, helt eller delvis. Det første, jeg skal omtale, er Forslaget under Nr. 66 om Forstærkningens Iste-Indkaldelse. Hærløvens § 28 hedder det; jo, at der ved hver Forstærkningsbataillon „kan“ høert andet Aar afholdes større Øvelser paa 15 Dage med indtil 400 Underporalere og Menige af de yngste Aargange. At dette „kan“ skal kunne betyde det Samme som „skal ikke“, har jeg aldrig kunnet forstaa; jeg skal dog ikke komme nærmere ind derpaa. Svad der har gjort det muligt, at jeg i Aar har kunnet tiltræde Forslaget om, at „kan“ skal betyde „skal ikke“, er, som den ærede Ordfører jo har sagt, den Omstændighed, at hele Spørgsmaalet om Forstærkningen staar under Diskussion ved Hærløvsforslaget, og jeg finder det ganske naturligt, at Rigsdagen, som i de forløbne Prøveaar for Hærorganisationen har troet at kunne forklare „kan“ som „skal ikke“, ogsaa for denne Gang forklarer det saaledes. — Derimod har jeg ikke kunnet slutte mig til Forslaget under Nr. 94 til Post 14 i § 25. Det forholder sig nemlig saa, at der i Finantsaarene 1871—72 og 1872—73 paa det aarlige Budget er bevilget Materiale til tilsammen 4000 Bagladerifler. Heraf er der paa det indværende Aars Finantslov bevilget de nødvendige Materialier til Forfærdigelsen af 1,000 Bagladerifler; der mangler altsaa Materialier til 3,000 Bagladerifler. Det har været Ministeriets Ønske for at faae den Reservebeholdning, som man har erkjendt for nødvendig, da man forhandlede Sagen i Finantsaarene 1871—72 og 1872—73, nu at faae Midler til at forfærdige de 1,000 Rifler. Hvis man ikke bevilger dette, ville disse 1,000 Rifler ikke blive forfærdigede, og Hensigten med Bevillingen i 1871—72 og 1872—73 vil da ikke opnaas; thi ved den ordinære Bevilling ville disse Rifler ikke kunne blive forfærdigede. Naar der paa den følgende Konto er forlangt Materialier til 1,000 Bagladerifler, hvad der da bliver et 5te Tusind, har jeg heller ikke kunnet modsætte mig dette, idet jeg finder, at den Reservebeholdning, som vi have af disse Vaaben, i Krigstilsælde er saa lille, at man risikerer meget snart at komme i overordentlig Forlegenhed, og det vilde være en forfærdelig Ting at tænke sig, at man ikke kunde bevæbne Infanteriet med dette Vaaben og i Tilsælde af en Ulykke ikke skulde have en tilstrækkelig Reserve til at kunne forsyne Mandstabet med det Vaaben, som det kender, og hvortil det er oplært, og som er et i sig saa fortrinligt Vaaben. Vil man indvende, at Staten har en Beholdning af 11,000 omdannede Laprifler og ældre omdannede Geværer, saa vil jeg bede de Herrer betænke, hvorledes en Soldat,

Nemingtongevær og fattet Tillid til det, vil være tilnede, naar han forsynes med en omdannet Bagladeriffel. Det gaar selvfølgelig heller ikke an at fiske Vaaben af en anden Model ind i Afdelinger, der have en bestemt Model, idet man der ved kommer i Virvar med Ammunitionsforsyningen. Seg maa derfor bede det ærede Thing at stemme for Ministerens Forslag om Materialier til 1000 Bagladerifler. At man ønsker og ikke alene ønsker, men ogsaa anser det for nødvendigt at have Ammunition til det Antal Vaaben, som man har, tror jeg, at man let vil kunne forstaa. At have Vaaben, til hvilke man ikke har Ammunition, ser i alt Fald fra et militært Synspunkt besynderligt ud. Nu siger den ærede Ordfører, at man naturligvis har den Ammunition, som man anser for nødvendig for Hæren; men denne Ammunition vil jo rimeligvis have fulgt de Geværer, man har mistet, idet den er uddelt til vedkommende Mandstabs, som har Geværerne, med Undtagelse af den lille Reserve, som altid maa holdes tilbage, og jeg kan derfor ikke Andet end anse det for meget betænkeligt at negte dette Beløb. — Naar det til Vædringsforslaget under Nr. 97 er sagt, at man maa anse den Beholdning, som er tilstede af Patronmetal, — hvilket med andre Ord vil sige af Patronhylstre — for tilstrækkelig, saa finder man sig jo i Modstrid med tidligere Afgjørelser her i Thinget. Der blev nemlig bevilget Krigsministeren et Beløb, som ansaas tilstrækkelig til derfor at forfærdige 3 Millioner Patronhylstre, og det viste sig, at Prisen paa Metallet, da Anstæffelsestiden kom, var stegen saaledes, at der kom til at mangle 775,000. Naar man med et rundt Tal anslaaer Infanteriet til 30,000 Mand, vil man se, at 3 Millioner Patroner udgjøre en Reserve af 100 Hylstre pr. Mand; mindre tror jeg dog, at man vil være betænkelig ved at have som Reserve. En ganske anden Sag var det, da man havde Patroner, som let og hurtigt kunde forfærdiges; men nu er det nødvendigt at have Hylstrene tilstede, da man ellers ikke kan forfærdige Patronerne. — Under Nr. 38 har et stort Flertal af Udvalget tilraadet at negte et Beløb af 10,000 Rbd. til en Omdannelse af Rytteriets Ridekvispiger. Den ærede Ordfører mente, at Krigsbestyrelsen ikke kunde træffe Bestemmelse om en saadan Omdannelse, inden man faae, om man kunde faae Rigsdagens Billigelse deraf eller faae de fornødne Beløb bevilgede dertil. Der er imidlertid i den Resolution, der er givet, ikke Tale om Andet end, at man ved nye Anstæffelser skal følge den saaledes reglementerede Model. Nu er det af overordentlig stor Betydning, at Rytteriets Ridekvispiger kunne gøres saa hensigtsmæssige som muligt, og det har ikke blot hos os, men ogsaa hos Fremmede været en almindelig Antagelse om vor Ridekvispiger, at den var for svær og i flere Henseender ikke hensigtsmæssig. Seg tror derfor, at man maa være taknemmelig for, at Op-